

Achter het masker

Copyright © 2026 Romy Verbruggen.

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van deze publicatie mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een retrieval-systeem of verzonden in welke vorm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste editie

Hoofdstuk 1

De regen viel alsof de hemel zich van iets wilde ontdoen. Zwaar, onophoudelijk, zonder pauze. Tessa trok haar jas strakker om zich heen en keek omhoog naar de grijze vlakke boven de stad – een stad die nooit echt sliep, maar alleen maar deed alsof.

Ze had weer eens overgewerkt. Haar baas had haar gevraagd een rapport af te maken, en ze had ja gezegd, ook al schreeuwde alles in haar lichaam nee. Dat was haar probleem: ze kon geen nee zeggen. Niet tegen haar baas. Niet tegen haar moeder. Niet tegen de wereld die haar langzaam leegzoog.

Maar dit keer had het haar iets gekost wat ze niet meer terug kon krijgen.

Ze had zijn voetstappen niet gehoord. Dat was het eerste wat haar te binnen schoot toen ze later – veel later – probeerde te reconstrueren wat er gebeurd was. Geen voetstappen. Geen geluid. Alleen de regen, en toen de duisternis – snel, totaal, onomkeerbaar.

Alsof een deur achter je dichtslaat.

Ze wist niet hoe lang ze had geslapen. Minuten? Uren? Er was geen raam om de lichtduur te meten. Alleen kaarsvlammen – vier stuks – strategisch geplaatst als wachters in de hoeken van de kamer.

Tessa knipperde haar ogen open en wachtte op de paniek. Die zou komen. Die móest komen. Maar in plaats van de klauwen van angst voelde ze iets anders: een koele, scherpe nieuwsgierigheid die vanuit haar borst opsteeg.

Ze lag op een bed. Geen metalen kooi, geen smerig matras. Een echt bed, met donkere lakens die naar iets onbekends roken – houtachtig, koud en oud. Haar handen waren voor haar gebonden, niet achter haar rug, met touw dat strak genoeg zat om ernstig te zijn, maar los genoeg om haar bloedsomloop op gang te houden.

Iemand had hier goed over nagedacht.

Dat maakte het interessanter. En gevaarlijker.

"Je bent wakker."

De stem kwam uit de hoek rechts van haar. Zacht. Beheerst. Het soort stem dat gewend was gehoorzaamd te worden zonder ooit haar volume te hoeven verheffen. Tessa draaide langzaam haar hoofd.

Hij stond in de schaduw alsof ze hem persoonlijk hadden uitgenodigd. Lang. Breedgeschouderd. Gekleed in zwart, als iemand die kleur principieel had afgezworen. En op zijn gezicht—

Een masker.

Glad, zwart, uitdrukkelingsloos. Het bedekte alles boven zijn kaak.

Maar zijn ogen – die waren zichtbaar. Donker, strak en ondoorgroendelijk op een manier die haar maag deed samentrekken op een manier die ze weigerde te benoemen.

Tessa likte haar droge lippen.

"Een tijdje," zei ze. "Ik wilde zien wanneer je iets zou zeggen."

Een stilte. En toen, zo subtiel dat ze het bijna niet zag: een beweging in zijn mondhoek. Niet helemaal een glimlach. Iets gevaarlijkers dan dat.

"De meeste mensen schreeuwen," zei hij.

"Ik ben niet zoals de meeste mensen."

"Nee," zei hij langzaam. "Dat kan ik zien."

Er zat iets in die woorden – geen compliment, maar een observatie van iemand die lang genoeg had toegekeken om het zeker te weten.

Tessa verwachtte dat ze zou rillen. Dat gebeurde niet. In plaats daarvan bestudeerde ze hem.

'Wie bent u?' vroeg ze.

"Dat maakt niet uit."

"Waarom ben ik hier?"

"Dat maakt ook niet uit. Nog niet."

Ze knikte langzaam, alsof hij iets zinnigs had gezegd. "En het touw? Maakt dat dan ook niet uit?"

Hij bewoog zich. Eén stap vooruit, meer niet. Maar die ene stap was genoeg om de sfeer in de kamer te veranderen – zwaarder, benauwender, geladen met een spanning die ze op haar huid kon voelen.

"Het touw," zei hij, "is een herinnering. Niet voor jou. Voor mij."

Tessa keek naar haar polsen. Naar het touw. En toen weer naar hem.

"Een herinnering aan wat?"

'Dat ik grenzen stel,' zei hij zachtjes. 'En dat ik me eraan houd.'

Het was vreemd hoe geruststellend dat klonk. Vreemd – en misschien wel verontrustend dat het geruststellend klonk. Maar

Tessa had altijd al de voorkeur gegeven aan eerlijke monsters boven
vriendelijke leugens.

En deze man – wie hij ook was – leek niet te liegen.

Nog niet.

Hoofdstuk 2

Ze noemde hem Zade.

Niet omdat hij haar zijn naam had gegeven – dat had hij niet. Maar ze weigerde hem met 'hij' aan te spreken, alsof hij een gewichtloos object was. Een naam gaf hem contouren, en contouren maakten hem beter te traceren.

Dat was tenminste wat ze zichzelf wijsmaakte.

De eerste dag at ze niet. Niet uit protest, maar uit een vreemde behoefte om te zien wat hij zou doen. Of hij haar zou bedreigen, smeekbeden zou verwachten, ongeduldig zou worden.

Hij heeft niets van dat alles gedaan.

Hij zette het bord naast het bed op de grond, keek haar een seconde aan en verliet de kamer. Een uur later stond er een nieuw bord.

Ze at.

Op de tweede dag vroeg ze naar zijn masker.

'Draag je het ook 's nachts?' vroeg ze. 'Als je slaapt?'

"Ik slaap weinig."

"Dat is geen antwoord."

"Nee," gaf hij toe. "Dat is niet zo."

Ze wachtte. Hij bood geen alternatief aan. Ze leerde al snel dat hij een man was van precieze, afgemeten woorden – nooit te veel, nooit te weinig. Elke zin was een beslissing.

Op de derde dag verscheen er een boek op het nachtkastje. Geen uitleg, geen begeleidend briefje. Gewoon een boek, oud en met een versleten rug, over de psychologie van keuzes en de illusie van vrije wil.

Tessa hield het omhoog zodat hij het kon zien.

"Serieuze lectuur voor een ontvoerder."

"Ik ben geen ontvoerder."

Ze wierp een veelbetekenende blik op het touw om haar polsen. Hij had het 's nachts losser gemaakt – zo los nu dat het meer ceremonieel dan functioneel aanvoelde.

"Nee," zei ze. "Natuurlijk niet."

Hij schoof een stoel aan. Dat was nieuw. Tot nu toe was hij altijd blijven staan, altijd op een afstand die ruimte liet voor twee interpretaties. Nu zat hij. Minder dan een meter van hem vandaan, zijn ellebogen op zijn knieën, zijn ogen op haar gericht.

'Hoe ben je?' vroeg hij.

Ze knipperde met haar ogen. "Pardon?"

'Hoe ben je als persoon? Los van dit alles.' Hij gebaarde vaag naar de kamer, naar het touw, naar haar situatie. Alsof het allemaal bijzaak was.

Tessa staarde hem aan. Ze had verwacht ondervraagd te worden. Bedreigd. Gebroken. Maar niet dit.

"Nieuwsgierig," zei ze uiteindelijk. "Ik ben nieuwsgierig."

"Waarover?"

"Over alles." Ze pauzeerde. "Over jou."

Het was de eerste keer dat ze zijn ademhaling zag veranderen. Bijna onmerkbaar – een lichte vertraging, een fractie van een seconde.

Maar ze zag het.

"Dat," zei hij langzaam, "is gevaarlijk."

"Vertel me iets wat ik nog niet weet."

Hij stond op. De afstand keerde terug, hersteld als een muur die hij nodig had. Maar toen hij haar nog even aankeek voordat hij de kamer verliet, zag ze iets in zijn blik wat ze nog niet eerder had gezien. Iets wat niet paste bij iemand die alles onder controle had.

Ze hield die uitdrukking vast alsof er een steen in haar zak was geglipt. Ze wist nog niet waar ze die voor nodig zou hebben.

Het boek was goed. Dat irriteerde haar op een manier die ze niet kon verklaren – dat hij precies het soort boek had uitgekozen dat ze zelf in een boekwinkel zou hebben uitgekozen. Alsof hij haar kende.

Alsof hij eerst had gekeken voordat hij handelde.

Ze las de hele nacht door. Niet omdat ze niet kon slapen, maar omdat lezen voelde als het enige gebied waar ze nog controle over had.

En toch vroeg ze zich in de stille uren voor zonsopgang af hoe hij eruitzag onder dat masker.

Ze verjoeg die gedachte.

Laat het dan terugkeren.

Hoofdstuk 3

Er ging een week voorbij.

Tessa hield het bij in krasjes op de muur achter het nachtkastje. Zeven regels. Zeven dagen van gesprekken die nergens heen leken te leiden, maar toch overal. Zeven dagen waarin Zade dichterbij kwam en zich vervolgens weer terugtrok, als een vloedgolf die weigerde toe te geven dat hij een vloedgolf wilde zijn.

Ze begreep zijn spel. Of dat dacht ze tenminste.

Het begon op de vijfde dag. Ze zat op bed, met haar rug tegen de muur, haar knieën opgetrokken en een boek open op haar schoot. Hij kwam binnen en bleef naast haar bed staan. Dichtbij genoeg om de warmte van zijn aanwezigheid te voelen.

Tessa keek niet op van haar boek.

"Je leest niet," zei hij.

"Hoe weet je dat?"

"Omdat jullie het al tien minuten met elkaar eens zijn."

Ze sloot het boek. Ze keek op. Hij was zo dichtbij dat ze de structuur van zijn masker kon zien, de manier waarop het langs zijn kaaklijn boog, de ader die klopte bij zijn slaap.

"Waar denk je aan?" vroeg hij.

'Jij,' zei ze, eerlijker dan verstandig was.

Stilte. Een dikke, geladen stilte, vol met alles wat onuitgesproken is gebleven.

Toen boog hij zich iets naar voren. Niet genoeg. Nooit genoeg. Zijn gezicht op gelijke hoogte met het hare, zijn ogen op haar gericht met een intensiteit die een golf van hitte door haar ruggengraat deed lopen.

'Tessa,' zei hij. Alleen haar naam. Niets meer. Maar de manier waarop hij het zei – langzaam, bijna voorzichtig, alsof het iets fragiels was –

En toen deed hij een stap achteruit.

Zomaar. Zonder reden. Terug naar de deur, zijn handen in zijn zakken, zijn schouders weer recht en gesloten.

"Uw eten is klaar," zei hij.

Tessa keek naar hem.

Ze was woedend. Niet omdat hij haar gevangen had gehouden. Maar omdat hij haar had laten voelen hoe het was om op de rand van de afgrond te staan – en haar vervolgens had teruggeduwd.

□

'Doe je het altijd zo?' vroeg ze de volgende avond.

"Wat moet ik doen?"

Ze gebaarde ongeduldig naar de ruimte tussen hen in. "Zo. Kom dichterbij, ga weer weg. Kom dichterbij, ga weer weg. Het is een spelletje."

Zade leunde tegen de muur, met zijn armen over elkaar. In het kaarslicht leek hij groter dan overdag. Gevaarlijker. En toch was er iets onverwachts aan zijn houding – een spanning die niet aanvoelde

als brute kracht, maar als de ingehouden kracht van iets dat op het punt stond uit te barsten.

'Misschien,' zei hij langzaam, 'wil ik niet dat je aan de afstand went.'

Tessa's hart deed iets wat het niet had mogen doen.

"Dat is manipulatie," zei ze.

"Ja."

Geen ontkenning. Geen excuses. Gewoon de waarheid, rauw en onverbloemd.

'Waarom zou je dat benadrukken?' vroeg ze zachter.

Hij bekeek haar lange tijd – een blik die niet oordeelde, maar alles registreerde, alsof hij elk detail van haar, elke gelaatstrek, elke tint van haar ogen in dit licht vastlegde.

"Omdat," zei hij uiteindelijk, "ik niet wil dat je later zegt dat ik het je nooit heb laten weten."

Later.

Het woord bleef nog lang in de lucht hangen nadat hij weg was. Later impliceerde een toekomst. En een toekomst impliceerde dat hij al verder had gedacht dan dit moment, deze kamer, dit touw.

Tessa trok het touw van haar polsen.

Ze deed het langzaam en weloverwogen, wetende dat hij het kon horen als hij aan de andere kant van de deur stond.

Ze wachtte.

De deur bleef gesloten.

En dat zei haar meer dan welk woord hij ooit had gesproken.

Hoofdstuk 4

Zade deed dingen die geen enkele ontvoerder zou doen.

Dat was wat Tessa 's nachts in haar hoofd bijhield – als een lijstje dat ze zichzelf verbood op te schrijven, omdat papier te permanent was voor gedachten die ze later misschien wilde terugnemen.

Hij bracht haar elke ochtend thee. Niet omdat ze erom had gevraagd, maar omdat hij haar de eerste avond had zien rillen, en de volgende ochtend stond er een kopje klaar. Warm, met precies dezelfde hoeveelheid melk als thuis.

Ze had hem nooit verteld hoe ze haar thee dronk.

Dat ene detail maakte haar onrustiger dan het touw ooit had gedaan.

Hij bracht boeken mee. Muziek uit een kleine draagbare luidspreker die hij op een middag zonder uitleg in de deuropening had gezet. De eerste dag was het jazz, de tweede klassiek, de derde iets dat aanvoelde als de soundtrack van een nacht die nooit ochtend wilde worden.

"Wat is dit?" had ze op de vierde dag gevraagd.

"Satie. Gymnopédies."

"Kent u meer van zijn werk?"

"Alles."

Ze had hem aangekeken. "Dat zie je niet vaak. Iemand die alles weet over een componist."

'Ik heb veel tijd gehad,' zei hij. Iets in zijn stem sloot zich toen plotseling af, als een deur die op een kier was blijven staan.

Ze drong niet aan. Maar ze herinnerde het zich wel.

Op de tiende dag vroeg ze hem te blijven.

Hij had zijn gebruikelijke plek bij de deur ingenomen, klaar om te vertrekken, toen ze het zei. Zonder enige omhaal.

"Verblijf."

Hij verstijfde. Niet lang – een fractie van een seconde, een aarzeling die de meeste mensen niet zouden hebben opgemerkt. Maar Tessa had geleerd hem tot op de millimeter nauwkeurig te lezen.

"Dat is geen goed idee," zei hij.

"Ik weet het. Blijf toch maar."

Hij bleef.

Ze zaten in de kamer terwijl Satie wegdroomde van de luidspreker en de kaarsen brandden, en de stilte tussen hen meer aanvoelde als gezelschap dan als spanning. Tessa las. Zade zat. Hij deed niets – geen telefoon, geen boek, geen afleiding. Hij zat gewoon, kijkend naar de muur, of het plafond, of soms, als ze niet rechtstreeks naar hem keek, naar haar.

Ze wist dat hij naar haar keek. Ze liet het toe.

'Waarom een masker?' vroeg ze na een uur, zonder haar ogen van de pagina af te wenden.

"Dat weet je al."

"Ik heb een theorie. Dat is niet hetzelfde als weten."

Een lange stilte. Satie vulde die op.

"Mensen reageren op gezichten," zei hij tot slot. "Ze lezen emoties, vellen oordelen en maken aannames. Een masker neemt dat weg.

Dan blijft alleen het gesprek over."

"En wanneer het gesprek is afgelopen?"

Niets.

"Zade."

Ze had zijn naam nog nooit zo direct gebruikt. Het klonk anders dan ze had verwacht – intiemer, gevaarlijker, als een sleutel die in een slot wordt omgedraaid.

Hij keek haar aan. En in zijn blik zag ze iets wat ze nog nooit eerder had gezien – iets dat op het punt stond door te breken, maar zich nog inhield, als een dam vol scheuren die weigerde te bezwijken.

"Dan blijft er niets meer over," zei hij.

Ze geloofde hem niet. En hij wist dat ze hem niet geloofde. En geen van beiden sprak het hardop uit.

Hoofdstuk 5

De nacht dat ze ziek werd, veranderde alles.

Het begon als een rilling – subtiel, alsof haar lichaam een beslissing nam waar het haar geen toestemming voor had gevraagd. Ze lag in het donker en probeerde de trillingen te negeren, ze weg te redeneren, ze met pure wilskracht te beheersen.

Maar het lichaam luistert niet naar de wil als het eenmaal besloten heeft om te verbranden.

Ze wist niet hoe laat het was toen de deur openging. Ze wist niet of ze had geschreeuwd, gekreund, of gewoon zo hard had gehaperd dat hij het door de muur heen had kunnen horen. Ze wist alleen dat hij er plotseling was – een donkere gestalte die zich over haar heen boog – en dat zijn hand haar voorhoofd had aangeraakt.

Koud. Zijn hand was koud. Het voelde aan als water op vuur.

'Hoe lang nog?' vroeg hij.

"Ik weet het niet." Haar stem klonk zwak.

Hij verdween. Ze hoorde water stromen. Hij kwam terug met een doek en een glas en tilde haar hoofd op met een efficiëntie die niet dramatisch, maar juist heel zachtaardig was.

"Drink," zei hij.

Ze dronk.

Hij bleef.

Dat was wat haar bijbleef – niet de koude doek op haar voorhoofd, niet de thee, niet de deken over haar schouders. Maar dat hij gebleven was. De hele nacht, in de stoel naast het bed, zijn ellebogen op zijn knieën en zijn ogen op haar gericht.

"Slapen," zei hij eens.

'Ik vertrouw je niet als ik slaap,' mompelde ze.

"Dat is verstandig."

"Maar ik doe het toch."

En dat deed ze.

Toen ze de volgende ochtend wakker werd, was hij er nog steeds. Dezelfde positie, dezelfde houding – maar zijn ogen waren gesloten. Ze keek naar hem – naar het masker dat zelfs in zijn slaap opbleef, naar de manier waarop zijn schouders minder gespannen waren dan overdag, naar zijn handen die losjes op zijn knieën rustten.

In de koortsachtige waas van de nacht had ze het niet opgemerkt, maar nu, in het vroege licht, zag ze het: zijn linkerhand had de hare vastgehouden. Ze wist niet wanneer. Ze wist niet hoe lang. Maar ze voelde een warmte op haar huid die niets met koorts te maken had.

Ze trok haar hand niet terug.

Hij opende zijn ogen. Keek haar aan. Keek naar hun handen. En langzaam – zo langzaam dat ze de beslissing in hem zag doordringen – liet hij haar los.

'Hoe voel je je?' vroeg hij.

"Beter." Ze pauzeerde even. "Dank u wel."

Hij stond op. Draaide zich om. En bij de deur, met zijn rug naar haar toe, bleef hij staan.

'Zeg dat niet,' zei hij. Er klonk een trilling in zijn stem die ze nog niet eerder had gehoord.

"Waarom niet?"

"Omdat ik de reden ben dat je hier bent. Je hoeft me nergens voor te bedanken."

"Je hebt de hele nacht bij me gezeten."

"Dat verandert niets aan de feiten."

Tessa keek naar zijn rug. Naar de strakke lijn van zijn schouders, de manier waarop hij zijn handen in zijn zakken stak alsof hij ze ergens moest verbergen.

"Zade," zei ze zachtjes.

Hij draaide zich niet om.

"Feiten zijn niet het enige dat bestaat," zei ze. "Dat weet je."

Een lange stilte. De langste stilte die er ooit tussen hen was geweest.

Daarna liep hij weg.

Maar voor het eerst liet hij de deur op een kier staan.

Tessa keek naar de opening. Naar het licht dat door de spleet scheen. Naar de vrijheid die zich als een vraag aandiende.

Ze stond niet op.

Ze ging weer liggen, trok de deken om zich heen en dacht aan de
warmte van een hand die de hare had vastgehouden zonder er iets
voor terug te vragen.

Dat was het gevaarlijkste wat hij ooit had gedaan. Erger dan het
touw. Erger dan de kamer. Erger dan het masker dat hij altijd droeg.

Hij had haar iets gegeven wat ze niet kon teruggeven.

En ze wist al dat ze er meer van wilde.

Hoofdstuk 6

De deur bleef drie dagen lang op een kier staan.

Tessa telde ze. Niet bewust, niet met een doel, maar haar geest deed wat hij altijd al had gedaan: inventariseren, categoriseren, patronen herkennen in dingen die anderen over het hoofd zagen. Drie dagen. Tweeënzeventig uur door een opening van ongeveer tien centimeter breed, genoeg om licht binnen te laten, maar niet genoeg om te zien wat erachter lag.

Ze was er niet doorheen gelopen.

Dat was wat haar het meest verontrustte. Niet dat de deur openstond. Niet dat Zade het had gedaan – opzettelijk, daar twijfelde ze niet aan dat alles wat hij deed opzettelijk was. Maar dat ze er geen gebruik van had gemaakt. Dat ze elke ochtend wakker was geworden, naar de kier had gekeken en had besloten te blijven.

Ze praatte zichzelf aan dat het strategisch was. Dat ze op het juiste moment wachtte, informatie verzamelde, dat de ontsnapping succesvoller zou zijn als ze wist wat er aan de andere kant van die deur was. Ze verzon er verhalen omheen, keurige logische constructies die zorgvuldig op elkaar gestapeld waren tot ze een redenering vormden die ze zichzelf kon verkopen op koele, heldere ochtenden wanneer de kaarsen waren opgebrand en alleen het zwakke licht uit de gang nog scheen.

Maar op de derde dag, toen ze eindelijk opstond, naar de deur liep en haar hand tegen het hout legde – koud, glad, oud hout met een textuur als droge huid – wist ze dat dat niet de reden was.

Ze duwde de deur open.

Een gang. Lang, met een laag plafond, stenen muren die vochtig waren en fakkels die op regelmatige afstanden in houders waren geschroefd. Het licht was oranje en veranderlijk, en wierp schaduwen die levend leken. Aan het einde van de gang was een trap – smal, van steen, die naar boven leidde. Rechts van haar was een zware, oude deur. Links van haar was niets dan muur.

Ze stond in de deuropening en luisterde.

Niets. Geen voetstappen, geen stemmen, geen tekenen van leven, afgezien van het verre druppelen van water ergens diep in het gebouw, en haar eigen ademhaling, rustiger dan ze verdiende.

Ze had weg kunnen gaan. Dat wist ze. Ze had de trap op kunnen klimmen, een uitgang kunnen zoeken, kunnen schreeuwen tot iemand haar hoorde. Ze had haar telefoon niet bij zich – die was ze vanaf het begin al kwijt – maar er waren altijd mensen in de buurt als je maar goed genoeg zocht. De wereld was niet opgehouden te bestaan alleen omdat ze in een kamer bij kaarslicht had gezeten met

Satie en een gemaskerde man die thee met precies de juiste hoeveelheid melk bracht.

Ze zette twee stappen de gang in.

En toen hoorde ze hem.

Geen voetstappen – ze had hem nooit horen lopen; dat was zijn gave of zijn vloed, de manier waarop hij zich door de ruimte bewoog als een schaduw die had besloten te blijven staan. Maar ze hoorde zijn ademhaling, diep en regelmatig, en die herkende ze al. God help haar, ze herkende die al na anderhalve week, zoals je de ademhaling herkent van iemand die te lang te dicht bij je heeft geslapen.

Ze draaide zich om.

Hij stond aan het andere uiteinde van de gang. In het flikkerende fakkellicht leek hij meer op een standbeeld dan op een mens – roerloos, in het zwart gekleed, zijn masker dat het licht zo weerkaatste dat zijn gezicht er ouder en gevaarlijker uitzag. Hij had haar niet tegengehouden. Hij had niet geroepen, niet gedreigd, niet de afstand overbrugd om haar arm te grijpen.

Hij bleef gewoon staan.

En ze keken toe.

Ze keken elkaar aan over de hele lengte van de gang, en de stilte tussen hen was zo intens dat ze het gewicht ervan bijna kon voelen.

'Je had weg kunnen gaan,' zei hij. Geen verwijt in zijn stem. Geen opluchting. Gewoon een droge, precieze constatering, alsof hij een feit opmerkte dat hij al wist.

'Ik weet het,' zei ze.

"Waarom heb je dat niet gedaan?"

Ze keek hem aan. Ze dacht aan de waarheid – de echte, ongemakkelijke, onaangenaam passende waarheid die ze drie dagen lang had proberen te ontcrachten – en overwoog een leugen, en koos uiteindelijk voor iets ertussenin, omdat ze niet sterk genoeg was voor de volledige waarheid en niet zwak genoeg voor een complete leugen.

"Ik ben meer benieuwd naar de richting die dit opgaat dan naar wat er buiten gebeurt," zei ze.

Stilte.

'Dat is het domste wat je ooit hebt gezegd,' zei hij.

"Waarschijnlijk."

Hij bewoog zich. Hij liep langzaam naar haar toe, elke stap beheerst en berekend op een manier die ze nu herkende als zijn manier van denken – hij dacht met zijn lichaam, werkte dingen uit in beweging voordat hij ze in woorden uitdrukte. Ze bleef staan waar ze was. Haar hart klopte harder dan ze wilde, maar haar voeten weigerden zich terug te trekken, en dat voelde als de enige overwinning die telde.

Hij stopte op een halve meter afstand van haar. Dichtbij genoeg zodat ze details van zijn masker kon zien die ze overdag over het hoofd had gezien: een kleine imperfectie bij zijn linkerkaak, een haarscheurtje in de lak bij zijn slaap, sporen van iets wat hij er lang geleden zelf op had aangebracht, met de aandacht die iemand besteedt aan iets wat hij elke dag draagt.

"Je begrijpt niet wat je doet," zei hij.

"Leg het me dan uit."

"Als ik de kans had gehad, had ik het al gedaan."

Ze keek naar hem op. Hij was een hoofd langer dan zij, misschien wel meer, en in de smalle gang voelden die centimeters zwaarder aan dan in de kamer. Ze voelde zijn warmte. Ze rook hem – iets donkers, iets houtachtigs, iets wat ze niet kon benoemen, maar wat ze onmiddellijk zou herkennen de volgende keer dat ze het tegenkwam, in een andere ruimte, in een andere wereld, misschien jaren later, en dan zou ze weten dat het van hem was.

"Zade," zei ze zachtjes.

"Ga terug naar de kamer, Tessa."

"Geef me een reden."

"Ik ben de reden."

Ze wachtte op meer. Er kwam niets. Maar er zat iets in de manier waarop hij het zei – niet als een dreiging, niet als een bevel, maar als een bekentenis die hij zichzelf niet volledig toestond te begrijpen – en dat iets hield haar steviger vast dan welk touw dan ook.

Ze ging terug naar de kamer.

Hij volgde haar. En deze keer, toen hij de deur achter zich dichttrok, deed hij hem niet helemaal dicht. Hij liet hem weer een klein beetje openstaan, en Tessa vroeg zich af of hij zich realiseerde dat hij elke keer dat hij dat deed opnieuw een keuze maakte, haar opnieuw een kans bood, en dat ze elke keer iets bevestigde wat hij misschien nog niet klaar was om te horen.

Ze staarde naar de scheur totdat het fakkellicht buiten veranderde van oranje naar goud, naar het vage grijs van iets dat op de ochtend leek. En de hele tijd dacht ze aan de manier waarop hij had gezegd: Ik ben de reden. Niet: omdat ik het zeg. Niet: omdat je geen keus hebt. Maar: Ik ben de reden. Alsof zijn aanwezigheid alleen al genoeg zou moeten zijn om haar daar te houden.

Het ergste was dat het misschien wel zo was.

De volgende dagen bracht ze door met lezen, nadenken en observeren. Zade had een ritme dat ze nu net zo goed kende als haar eigen ritme: de ochtendthee, de middagstilte, de avondgesprekken die neutraal begonnen en ergens onderweg overgingen in iets wat ze niet helemaal kon benoemen, maar dat aanvoelde als het soort gesprek dat je voert met iemand die je al jaren kent, niet met iemand die je een paar weken geleden heeft ontmoet en in een stenen kamer met kaarslicht en goede boeken heeft geplaatst.

Hij stelde vragen over haar leven, haar werk, haar gewoonten, haar gedachten over onbelangrijke zaken en juist heel belangrijke zaken. Nooit zo persoonlijk dat ze zich ongemakkelijk voelde, maar altijd net diepgaand genoeg om iets los te krijgen. Ze merkte dat ze eerlijker antwoordde dan ooit tevoren tegenover mensen die ze al jaren kende – mensen van wie ze hield of had gehouden, mensen met wie ze had samengewoond, gewerkt en gegeten.

Dat was misschien wel het gevaarlijkste wat hij deed. Niet de opsluiting, niet de kamer, niet het masker. Maar de manier waarop hij luisterde – aandachtig, zonder afleiding, zonder de drang om meteen met zijn eigen verhaal te komen – en hoe dat luisteren haar dingen deed zeggen waarvan ze niet wist dat ze die moest zeggen.

'Je mist niemand,' zei hij op een avond. Het was geen vraag.

Ze keek op van haar boek. "Hoe weet je dat?"

"Je hebt niemand genoemd. Geen naam, geen referentie. Je bent hier al veertien dagen en je hebt niet gevraagd of iemand naar je op zoek is, of iemand zich zorgen om je maakt, of iemand de politie heeft gebeld."

Tessa dacht erover na. Het was waar. Ze had het zich niet gerealiseerd, maar het was waar: er was geen gezicht dat haar 's nachts wakker hield, geen stem die ze miste, geen plek waar ze zo intens naar verlangde als je van iemand in haar situatie zou verwachten.

"Ik heb vrienden," zei ze.

"Maar je mist ze niet."

"Nee." Ze aarzelde even. "Dat vind ik een beetje triest."

"Of eerlijk."

Ze keek hem aan. "Jij hebt er ook geen. Vrienden."

Het was ook geen vraag van haar kant. Hij antwoordde niet, maar zijn stilte bevestigde het luider dan woorden, en ze dacht na over de eenzaamheid die je moest dragen om zo'n leven te leiden – deze ruimtes, deze maskers, deze afstand die als enige muur diende waarachter je je nog veilig voelde.

"We zijn hetzelfde," zei ze.

"We zijn totaal verschillend."

"Op de belangrijke punten zijn we hetzelfde."

Hij keek haar lange tijd aan. En gedurende een fractie van een seconde – lang genoeg om te zien, kort genoeg om te ontkennen – zag ze iets in zijn blik dat pijn had kunnen zijn – de pijn van iemand die ze herkende op een plek die hij verborgen waande.

'Ga slapen, Tessa,' zei hij.

Ze ging slapen. Maar ze droomde van hem, en de droom was niet gevaarlijk – hij was warm. En dat was het gevaarlijkste van alles.

Hoofdstuk 7

Ze begon het spel terug te spelen.

Niet bewust, niet gepland, niet als een strategie die ze 's nachts met een koud en berekenend brein had bedacht. Het groeide organisch, als iets dat altijd al in haar had gezeten maar de juiste omgeving nodig had gehad om tot leven te komen – de juiste temperatuur, de juiste spanning, de juiste man die dichterbij kwam, zich vervolgens terugtrok en dan weer dichterbij kwam, en haar leerde hoe de dans in elkaar zat.

Ze begon aandacht te besteden aan de dingen die zijn ademhaling veranderden.

Haar naam in zijn mond – de manier waarop ze hem aankeek als hij sprak, net een seconde langer dan normaal, net genoeg om de grens aan te geven zonder die te overschrijden. De momenten dat ze haar haar losliet terwijl hij in de kamer was, een simpel gebaar, iets wat ze thuis duizend keer per dag deed zonder erbij na te denken, maar hier dwaalde zijn blik er altijd even naartoe voordat hij het weer naar een neutrale plek op de muur richtte. De momenten dat ze zich uitrekte, de stijfheid van het zitten uit haar rug wringend, en zijn houding iets veranderde – een lichte spanning in zijn schouders, een vertraging van zijn ademhaling die ze nu als een instrument kon meten.

Ze testte de grenzen van zijn zelfbeheersing zoals je met je vinger langs de rand van iets scherps gaat – langzaam genoeg om de sensatie te voelen, snel genoeg om je niet te snijden.

Misschien.